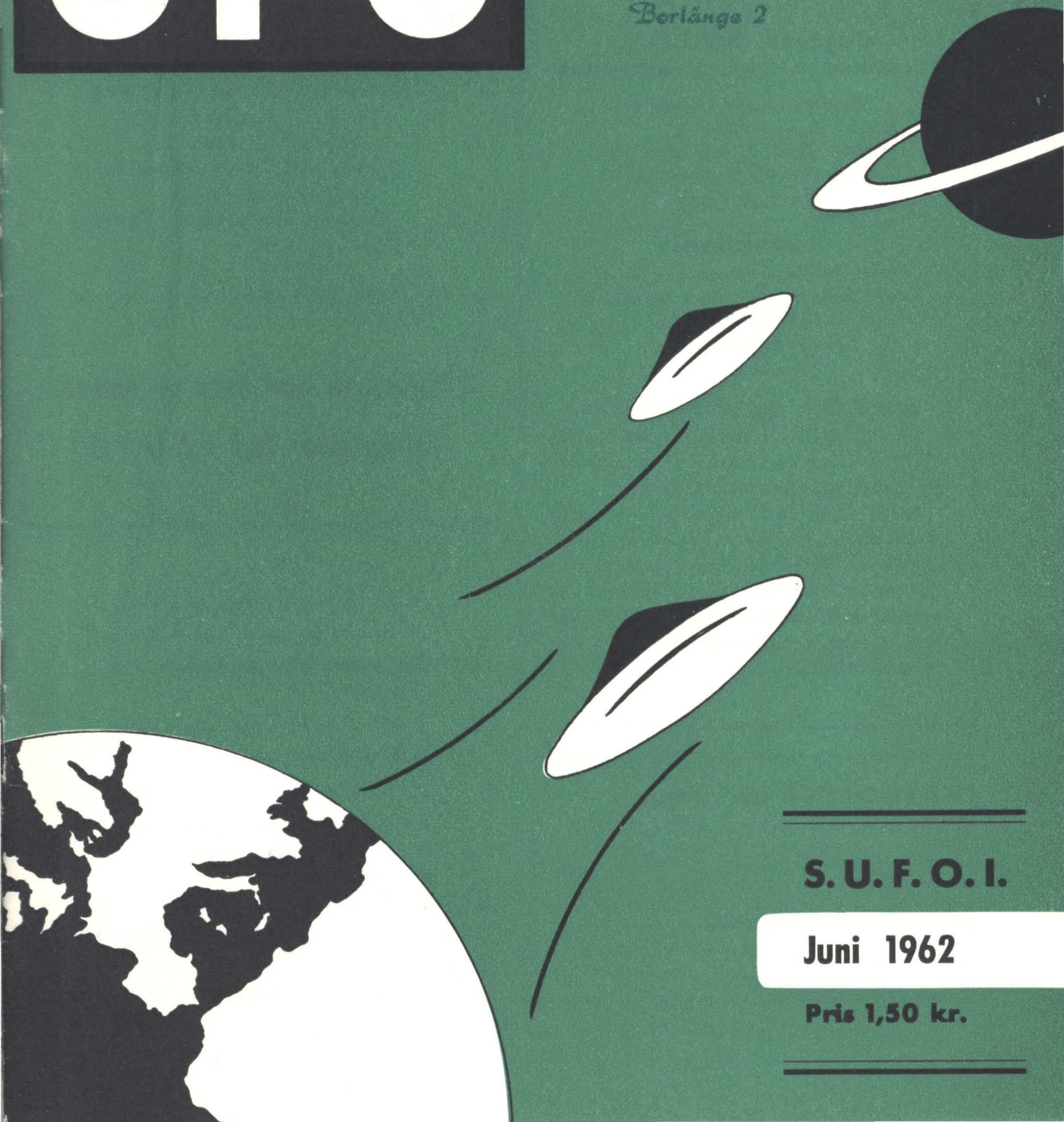
UFO NYT

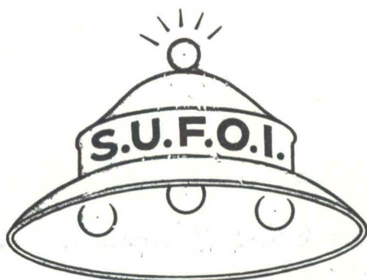
Sven Olov Larsson
Majorsgatan 3 A
Borlänge 2

S. U. F. O. I.

Juni 1962

Pris 1,50 kr.

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian U F O-investigation)

Ekspedition og abonnement:
Forlaget SUFOI
Hauser Plads 18, København K
Telefon BY 9228 - Giro 843 80
Pris 18 kr. pr. år

Redaktion:
Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Frank Pedersen (tekniske materialer)
E. Jensen (dansk stof)
Gerda Rørbæk Nielsen
(oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT" at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Organisationsoversigt:

Se UFO-Nyt april 1962

Læg mærke til dette

UFO-litteratur, bøger, tidsskrifter. studiehæfter og øvrige materialer er til udlån i SUFOIs biblioteker.

Litteraturfortegnelser og udlånsbestemmelser fås ved henvendelser til bibliotekerne.

SUFOI BIBLIOTEK RANDERS
v. P. C. Andersen,
Violvej 5, Randers.
SUFOI BIBLIOTEK KASTRUP
v. Flemming Jensen,
Kastruplundsgade 70, Kastrup.

UFO-sagen har mange venner.
Hjælp dem ind i S U F O I

Er De blevet medlem af SUFOI?
Hvis ikke så gør alvor af det nu!
Det koster 9 kr. pr. kvartal - incl. UFO-NYT.
Skriv allerede i dag efter optagelsesbetingelser hos:

SUFOI - SEKRETARIAT
Leif E. Pedersen, Kastrupvei 260
København, Kastrup.

ELLER I NORGE:
G. Helgedagsrud, »Helgebo«, Jesshim, Norge.

ELLER I SVERIGE:
Jan Kullenbäck, Slottsskogsgatan 54, Gøteborg.

★ AKTUELT ★

Ought to be translated

Der er et par gange i de senere år afholdt en såkaldt international UFO-observations- og kontaktdag. Resultaterne af disse bestræbelser har varieret meget fra land til land; ja, endog fra egn til egn. Vi har rapporter om både virkelig gode og mindre gode iagttagelser, og vi har rapport om „Light beam contact".

Hvor meget der kan lægges i disse vidt forskellige meddelelser, er svært at sige, dog er der næppe tvivl om, at mange af rapporterne fra udlandet er værdiløse, og en del af vore egne også. Årsagen er simpelthen den, at en del observatører er for lidt kritiske overfor iagttagelser, for slet ikke at tale om de, som ser flyvende tallerkener både tidligt og silde.

Til trods for dette faremoment må man alligevel nok kunne sige, at en international observationsdag er af værdi — nok til at det er umagen værd at deltage.

Vi ved, at der hvert døgn observeres og indrapporteres uidentificerede objekter såvel i Europa som i andre verdensdele og til såvel militære som til civile og private undersøgelsesinstanser.

Vi ved, at „USAF" stadig ofrer formuer på UFO-undersøgelser, og at „US-Marine" for nyligt har pålagt alle skibskommandoer at indrapportere observerede uidentificerede objekter ekspres; eventuelt ved anvendelse af SOS (internationalt nødssignal). Dertil kommer, at mange Nato-lande optager rapporter om observationer af uidentificerede flyvende objekter gennem militære, halvmilitære og civile instanser. I det fjerne Østen og i Australien er det samme tilfældet. Bag jerntæppet indrapporteres iagttagelser af uidentificerede flyvende objekter til de militære instanser.

Vi kan vist roligt gå ud fra, at alle disse instanser *ikke* ulejliges for sjov.

De ansvarshavende myndigheder i alverdens lande ved lige så godt som vi, hvad der foregår med hensyn til de såkaldte flyvende tallerkener og lige som vi, ønsker de så mange nye oplysninger som muligt.

Da der ifølge rapport-statistikken hvert eneste døgn — et, flere eller mange steder på vor klode — optræder „mystiske" ting på himlen, har vi gennem en international anstrengelse mulighed for at „fange" et par procent af det, der måtte forekomme på en nærmere fastsat dag.

I år er det besluttet at afholde den internationale observationsdag den 24. juni. Rapporter over eventuelle iagttagelser skal være rapportcentralen i hænde senest den 5. juli.

Større eller vigtigere betydning skal man ikke tillægge denne dag. Tidligere har der været opkastet teorier om mulige større handlingsforløb i form af en særlig koncentration af eller kontakt med flyvende tallerkener. — Det er en illusion —! Ser De en tallerken eller bliver vidne til en landing, er det, fordi De var på rette sted til rette tid — andet og mere er der ikke at sige om den ting.

Primært må dagen tjene til at give UFO-interesserede lejlighed til at komme af med den sløvhed, som i manges tilfælde bevirker, at mangen en påtænkt observationstur ikke blev til noget. Eventuelle observationer vil være af betydning for de helt unge og de nyeste medlemmer og en interessant detaille for veteranerne.

Slut op om dagen, lad os få så mange som muligt ud i terrænet. Det kan tilrådes, at man vælger steder, hvor der er god oversigt med liden bebyggelse. Alle Østersøkyster, Vesterhavskysten, højdedrag i nærheden af store skove, hedestrækninger, moser samt øde strækninger langs de indre farvande kan især anbefales. Husk, at følgende hjælpemidler kan være af betydning:

Light beam, detektor, kikkert, filmsapparat, fotografiapparat, kompas, målepind, vinkelmåler samt blyant og papir.

God tur — — —!

H.C.

— Naturens skønhed står åben for alle; men de fleste er for magelige til at tage imod den.

Edith Caine.

Herman Oberth. (Raketalderens fader). „Jeg tror, at de flyvende tallerkener kommer fra andre verdener".

Kontaktpersoner . . .

Siden det første nyhedsbrev blev udsendt, er jeg blevet kritiseret, fordi jeg ikke bragte navnet på den „kontakt", der var indblandet i den omtalte „tallerken-svindel". I et brev, jeg modtog, erklæredes følgende: „Jeg ventede i nogen tid, før jeg afgjorde, om Kosmisk Videnskab-Nyhedsbrevet var værd at abonnere på. Grunden var ene og alene Deres mangel på oplysninger, især navnet på en „prominent påstået kontaktmand".

Jeg føler stadig, at det er forkert at beskylde folk for svindel, hvis man ikke er i besiddelse af legale beviser, som vil kunne stå sig i en retssal. Jeg går ind for at afsløre disse folk for offentligheden, men medmindre man præsenterer beviser, lyder det som om „man kaster med æbler, når man selv er et skrog", for vi fremkommer selv med visse påstande, og nogle mennesker har også kaldt os for svindlere. Gennemsnitsmennesket har ikke mere grund til at tro på Adamski end på nogen anden.

Jeg vil fortsætte med at fortælle om forskellige skumle planer, der bliver fremsat i rumfolkenes navn — uden at give navne på de indblandede personer. Folk, som kommer i kontakt med denne form for svindel, vil være i stand til at bedømme og undgå fælderne uden at blive yderligere indblandet i det. Når jeg kan få fat i legale beviser, som kan stå sig i retten, vil jeg offentliggøre dem.

I tilfældet Reinhold Schmidt ligger bevismaterialet i de offentlige arkiver. Det følgende stod i Los Angeles Times den 19. november 1961 under overskriften „Nye kontakter":

Passager i flyvende tallerken
lander i en fængselscelle!

Den 64-årige Reinhold Schmidt, der tidligere har boet i Bakersfield, og som påstod at have haft kontakt med rumskibe og indbyggere fra Saturn, stod overfor en dom på 1 til 10 års fængsel i to bedragerisager i Oakland i lørdags.

Schmidt blev erklæret skyldig i at have overtalt en 63-årig enke til at investere 5.000 dollars i to „fri energi"-krystalminer, han havde opdaget, mens han kredsede om Jorden i et rumskib. Bevismaterialet i hans sag antydede, at han havde modtaget „investeringer" på næsten 5.000 dollars mere fra andre kilder.

Mens han i 1960 boede i Bakersfield, fortalte Schmidt, at han i 1958 havde mødt et 200 fod langt rumskib fra Satrun på den ensomme Bakersfieldvej og senere havde fløjet i det sammen med fartøjets seks besætningsmedlemmer. Han havde holdt foredrag for flere grupper af tallerken-interesserede i Los Angeles.

Schmidt påstod også, at han havde talt med besætningen i et rumskib, som — sagde han — var landet i en flodseng i Kearney, Nebraska, i 1957". Citat slut.

Jeg benægter ikke, at Schmidt så et skib lande i flodsengen nær Kearney, Nebraska. Det skete virkeligt. Men det var ikke et af rumfolkenes fartøjer. Det var et eksperimentalfartøj, der var bygget i Canada, og besætningen var tyske videnskabsmænd, som var rejst derover efter krigen. Skibet blev holdt under observation af et virkeligt rumskib, og dets motorer standsede, da rumskibet kom for nær. Schmidt påstod ikke, at det kom fra Saturn før for nogen tid siden. Hans originale historie var helt forskellig fra senere versioner.

Fordi det var et yderst hemmeligt fartøj, var det nødvendigt, at observationen blev helt undertrykt. — Hvilken bedre måde kunne man finde end at anbringe observatøren på et hospital til mentalundersøgelse og senere løslade manden, så han kunne komme med påstande, der ville få de fleste mennesker til at betvivle endog den virkelige observation og landing? Jeg har ofte spekuleret på, om den såkaldte „tavshedsgruppe" betalte nogle af disse såkaldte „kontaktfolk" for at fortælle deres fantastiske historier. Ved at få flere til at fortælle indbyrdes modsigende rapporter, kunne de fremmane forvirring og skjule alle sande fakta.

En af grundene til mine spekulationer var, at mr. Adamski blev opsøgt og tilbudt 50.000 dollars for at underskrive den simple erklæring at hans bøger var det rene opdigt.

Pengene, som finansierer disse mennesker, må komme et eller andet sted fra. De får dem så sandeligt ikke for deres foredrag. Måske prøver de at løse pengeproblemet på samme måde som Schmidt, eller måske bliver de virkeligt betalt af „tavshedsgruppen".

C. A. Honey.

Filosofi

Sidste måned kom vi til følgende konklusioner: Hvis vi antager, at systemerne har været selv-eksisterende gennem en uendelig fortid, antyder vi ideen om en uendelig fortid, som i sig selv er en umulighed. Selv om den var til at fatte, ville den stadig ikke være en forklaring. Er en tings eksistens i dette øjeblik let at fatte, fordi man opdager eller ved, at den eksisterede for en time, en dag eller et år siden eller gennem en uendelig fortid? Selvfølgelig ikke. Det er stadig umuligt at forme en sådan teori i intelligent tanke.

Ved at antyde selv-skabelse ville vi blive nødt til at tænke os en potentiel eksistens, der gik over til at blive virkelig eksistens uden nogen årsag. Selv om det var muligt at fremstille denne idé i tanker, ville man stadig være nødt til at tænke på det som „noget", det vil sige noget, som havde en virkelig eksistens. Dette „ingenting" måtte være forskelligt fra noget andet „ingenting".

De fleste tidligere og nulevende filosoffer og ligeledes teologerne antager, at himlene og Jorden blev dannet af pre-eksisterende mineraler, gasser o.s.v. Hvis man antager, at dette er sandt, er det stadig ingen forklaring. Hvorfra kom mineralerne og gasserne? Selvom intet eksisterede uden en mægtig tomhed, ville den stadig kræve en forklaring.

Endelig har enhver virkning en årsag. Går vi tilbage, finder vi tilslut, at vi behøver en Første Årsag. Denne Første Årsags natur er umulig at visualisere eller forme i intelligent tanke. Denne Første Årsag kalder vi Gud. Dette er Fader-princippet — den Kosmiske Fader — i modsætning til Moder-princippet — Naturen eller Moder Natur. Kristus hentydede til denne Første Årsag som „Vor Fader i Himlen".

Hvad med mennesket? Hvorfra kom det første menneske? I virkeligheden gælder de samme erklæringer her. Mennesket — i menneskeskikkelse — må man tænke sig som lignende Kosmos i sin oprindelse. Det havde ikke nogen begyndelse og vil ikke have nogen slutning. Både systemerne og mennesket selv må man tænke sig på denne måde på grund af grænserne for det menneskelige sind. Selv om vi umuligt kan fatte stoffets natur og oprindelse, må vi for en forklarings skyld sige, at alt, hvad der eksisterer i dag, ikke havde nogen oprindelse eller slutning, hvad angår de originale atomer i dets struktur.

Hvis vi går billioner og atter billioner af år tilbage, før vort system blev dannet af Kosmos, eksisterede såvel mennesket i den menneskelige skikkelse som plante- og dyreliv på planeter i nogle dele af det dengang eksisterende univers.

Misforstå det ikke. Planeter og sole fødes og dør, men atomerne, hvoraf de består, har eksisteret (såvidt den menneskelige hjerne kan fatte) uden oprindelse eller slutning. Fra gasser til systemer og tilbage til de originale gasser.

Således finder vi tanken om, at menneskene alene skulle eksistere på Jorden, latterlig. Den er fuldkommen ufattelig for den logiske hjerne og fremføres af folk med liden forståelse. Et godt eksempel på den ikke-logiske hjerne er følgende:

Når en helbredelse forekommer i kirken, siger folk, at det var Gud, som helbredte dem. Hvis den samme helbredelse sker udenfor kirken, siger de, at den er sket ved Satans kraft. Dette er ligesom det bibelske eksempel, hvor Kristus blev beskyldt for at udkaste Satans ved Satans magt. Han svarede, at en kongedømme i strid med sig selv ikke kan stå.

Hver gang religionen har stået i opposition til videnskaben, er den blevet besejret. Ingen afsløring af den logiske inkonsistens i kirkernes konklusioner, intet bevis for, at et bestemt kirkeligt dogma er absurd, har nogensinde svækket kirken eller skilt den fra dens tilhængere.

Kirken påstår, at den har viden, som transcenderer viden. Det faktum, at dette modsiger dens egne læresætninger, er uden betydning. I samme åndedrag siges Årsagen at overgå al forståelse, og samtidig påstår den, at Årsagen har sådanne og sådanne attributter.

I den tågede baggrund har religionen altid haft den lille grundlæggende sandhed bag sig. Denne grundlæggende sandhed er, at der eksisterer en første årsag, og at det er menneskets pligt og skæbne at forberede sig på at klatre op imod og blive opsuget i denne Første Årsag.

Medmindre man er åbensindet nok til at indrømme forkerte overbevisninger og ideer og forandre sig, når man bliver opmærksom på nødvendigheden af at gøre dette, er man afgjort ikke ved at udvikle sig imod sin skæbne.

Engang troede kirken, at Solen var ren og plet-

fri. Det var en dødssynd at sige, at Solen havde pletter. Til sidst tvang videnskaben kirken til at indrømme en forkert overbevisning. Engang troede man, at Solen blev trukket af heste og planeterne af ånder. Alle fandtes til slut at følge universelle love.

Vor bevidsthed om den første årsag manifesteres for os gennem iagttagelsen af dens virkninger. Man kan ikke forestille sig den, og den transcenderer intuitionen.

Grib ikke en enkelt erklæring, som ikke passer sammen med dine forudfattede ideer, og bortkast resten. Brug i stedet din fornuft og udtryk dine ideer på papir; hele billedet, som du ser det. Sammenlign alle synspunkter og læresætninger og se med åbent sind, om du har nået mere fremskredne konklusioner og måske er gået et trin op ad udviklingsstigen.

I næste måned vil jeg diskutere formålet med mennesket her på Jorden og give endnu nogle tanker om denne grundlæggende introduktion i en solid livsfilosofi. Vi vil diskutere, hvad der sker efter døden og give en god grund til at prøve at leve et bedre liv i denne verden — for at få et bedre liv i det næste.

C. A. Honey.

Den sandhed, vi mindst ønsker at høre, er den, vi ville have fordel af at kende.
Gammelt kinesisk ordsprog.

I næste måned håber jeg at kunne offentliggøre en lang rapport om jordskælvsfænomenerne og deres årsager. De vil blive forbavset over nogle af årsagerne til jordskælv i denne tid. Rapporten vil også dække „himmelskælvene", ofte kaldt „soniske brag" af de uinformerede. Der eksisterer et bestemt mønster mellem jordskælv og „himmelskælv".

Jordskælvene er steget i antal i en sådan grad, at selv vore mere nøgterne videnskabsmænd er ved at blive urolige. Måske er de begyndt at fatte, at mr. Adamski kan have ret, og at Jorden er ved at undergå radikale ændringer.

Amerikanske videnskabsmænd er i færd med at installere et net af superfølsomme seismografer i 65 lande og øer for at „optegne menneskeskabte eksplosioner såvel som jordskælv". Den finansielle hjælp kommer fra Pentagon. I sidste ende skal det være et net af 165 stationer på 6 kontinenter og skal være fuldendt i efteråret 1962.

En interessant biting er det faktum, at Rusland afslog et tilbud om amerikanske instrumenter med den begrundelse, at de allerede selv havde i massevis. Russiske videnskabsmænd vil imidlertid få adgang til amerikanske opdagelser.

Resultaterne af de samlede undersøgelser vil blive givet til Handelsdepartementet i Washington, D.C., hvor „enhver kvalificeret videnskabsmand" vil kunne få fotokopier. Arbejdet er begyndt i Arequipa, Peru, Honaira, Guadalcanal; København, Danmark; Umeå, Sverige; Balboa Heights, Panama Kanalzonen; Trinidad, B.W.I. og Bermuda.

Artiklen i næste måned vil vise mange af grundene til denne tids påtrængende vigtighed. Mange af opdagelserne, der har ledt til dette program, kom gennem IGY (det internationale geofysiske års) undersøgelser.

Et velment spørgsmål

Den amerikanske regering har stillet et spørgsmål! Gennem „National Aeronauticus and Space Administration" har den forespurgt „Respected Brookings Institution", hvad der ville ske med livet her på Jorden, hvis vi kontaktede intelligente livsformer på andre planeter. Newsweek Magazine for 26. december 1960 meddeler, at psykologen Dr. Ronald Michael, der arbejder som konsulent for Brookings, samt antropologen Dr. Rhoda Metraux fremkom med følgende svar:

„Hvis vi skulle opdage nogen form for intelligent liv i det ydre rum, ville resultatet blive vanskeligt at forudsige. Måske ville de vælge at have så lidt kontakt med os som muligt, om overhovedet nogen".

Institutionen afrundede sin rapport med at minde NASA om, at etablerede samfund i fortiden vides at være opløst efter opnået kontakt med andre samfund med andre meninger og andre livsformer.

Som vi sagde: Det var et velment spørgsmål.

Oversætter: *Svend Larsen.*

Det er vanskeligere at bryde en fordom end et atom. *Albert Einstein.*

ADAMSKI - *fotografierne*

Forord: Som det sikkert vil være de fleste læsere bekendt, opstår der med mellemrum meget livlige diskussioner om ægtheden af tallerkenbilleder. Vi har såvel i vore foredrag som i udsendte skriftlige materialer henvist til adskillige eksperters udsagn om Adamski-fotografierne, men da vi nu fra flere sider er blevet opfordret til at bringe hele beretningen, sådan som SUFOI har fået den, får de den her:

DESMOND LESLIE svarer DAVID WIGHTMAN.

For nylig er striden om Adamski-fotografierne blusset op igen. I en nylig udgivelse har David Wightman antydet, at Adamski havde fotograferet en model bygget på én, der var forberedt af Lonzo Dove i 1932. Desmond Leslie fremfører nu sit vidnesbyrd til støtte for de verdensberømte venusianske rekognoceringsskibe.

— — —

Da jeg sandsynligvis er den eneste fra dette land, som nogensinde har håndteret Adamskis teleskop og fotografiske udrustning, eller bekymret mig om at lave en ordentlig analyse af hans negativer, og som filmdirektør med en hel del erfaring i trick-fotografering, er jeg sandsynligvis i en smule bedre stilling end hr. Wightman til at afgøre gyldigheden af Adamskis fotografier.

Jeg ønsker at gøre det klart, at min indvending mod hr. Wightman ikke skyldes hans iøjnefaldende fordom mod Adamski. Hvad jeg protesterer imod, er hans argumenters uredelighed. Jeg vil gerne give nogle få eksempler på hr. Wightmans rimelighed.

I korrespondance med mig har han sagt, at „finmåling" af Adamski-tallerkenen på titelbilledet af „Flyvende Tallerkener er landet" viser, at den af de tre landingskugler under tallerkenen, som er nærmest ved kameraet, var en lille smule større end den på den fjerneste side, og beviste derved, at tallerkenen ikke var en halv eng. mil borte, som meddelt, men en model ganske tæt ved kameraet. Jeg tog min krumpasser frem og foretog mine egne finmålinger (hvortil jeg gør krav pa at være så kvalificeret som nogen) og fandt til min overraskelse, at nøjagtig det modsatte var tilfældet. Kuglen „fjernest" fra kameraet var faktisk en ubetydelighed „større" end den, nærmest ved det. Hvad beviste dette andet, end hr. Wightman eller hr. Dove ikke var i stand til at udføre målinger? Jeg formoder, det beviste, at den ene kugle var større end den anden. Uheldigvis er alle kuglerne lige store på det andet tallerken-foto, der viser undersiden mere fuldstændigt. Jeg fandt ikke løsningen på dette mysterium før mit næste besøg i Palomar Gardens, da jeg fik Adamski til at stille sin kikkert op, så den pegede nøjagtig i den samme retning, den havde i december 1952. Tidspunktet var næsten det samme, som da billederne blev taget, og varmedisen, der rejste sig fra dalen, frembragte en betydelig „flimren", som forvrængede alle genstande, jeg så på. Jeg sænkede teleskopet til grader og opfangede en bondegård på bakken, omtrent hvor tallerkenen havde svævet. Mens jeg iagttog det, skiftede bliktaget form, forstørredes, trak sig sammen og dirrede. Havde jeg taget et fotografi i det øjeblik, ville resultatet utvivlsomt have vist det ene vindue større end det andet. Mysteriet var løst! Atmosfærisk forvrængning var ansvarlig for, at den ene kugle var kommet til at synes større end den anden.

EN FOTOGRAFISK AUTORITET.

Hr. Wightman bemærkede så, at „en kompetent autoritet som astronomen *Patrick Moore* havde kaldt dem svindel". I denne sammenhæng mente han formodentlig hr. Moores autoritet som fotografisk ekspert. Nå, ja, altså, hr. Moore er en meget nær ven af mig, og skønt vi er voldsomt uenige om mange ting, er vi fuldstændig enige om, at man kan se bort fra hr. Moores erfaring som fotograf. Hans anseelse som måneastronom er af første klasse, men for at bruge hans egne ord: „min erfaring i fotografering består af et box-apparat, med hvilket jeg sædvanligvis får taget et udtværet billede af min vesteknap". Så meget om hans kvalifikation som fotografisk ekspert.

I maj/juni nummeret af Flying Saucers Review taler hr. Wightman om „den optiske analyse, som viser, at Adamski har brugt sit teleskop til at fotografere en flyvende tallerken med, men kun et almindeligt kamera. Analysen viser, at modellen var omtrent en fod (ca. 30 cm) i diameter. „Denne meget udspredte „optiske analyse" bestod i en fejlmåling af kuglerne under Adamskis tallerken! Hvis en virkelig optisk analyse skal citeres, kan vi anføre to-tre kompetente eksperter, blandt hvilke jeg er så

dristig at regne mig selv sammen med Joseph Mansour og filmdirektør John Ford.

JOHN FORDS VIDNESBYRD:

Enhver med erfaring i tele-fotografi, som har skaffet sig et originalt aftryk af de originale Adamski-negativer, vil straks bemærke en faktor, der må tages hensyn til af alle filmdirektører, der bruger modeller til at forestille genstande i fuld størrelse, en faktor undertiden kaldt „atmosfærisk softening" (blødtegning). Dette fænomen skyldes fugtighed og støv i atmosfæren, således at det er umuligt at få en model i forgrunden til at passe sammen med en fjern baggrund (ligegyldigt hvor stor ens dybdeskarphed er) med mindre der bruges visse sløringer og afskærmninger (gauzings og screenings). Virkningen af en tele-linse skal være skabelsen af en vis grånen og udfladning, som det er praktisk talt umuligt at genskabe ad kunstig vej. Telefotografi ændrer også perspektivet en ubetydelighed, deraf de udfladende og grånende effekter, der klart kan bemærkes i Adamskis billeder. Da jeg overgav forstørrelser til John Ford til omhyggelig analyse, var det første, han bemærkede: „Dette er ikke modeller — jeg kan sige uden at gå videre, at dette er meget store genstande skudt gennem, hvad jeg skulle tro var en seks-tommer-linse".

Her har vi en ekpsert, en af Hollywoods seniordirektører, der giver os resultatet af sine fyrretyve års filmserfaring. Han fortsatte så med at undersøge billederne af moderskibet. „Min Gud!" for han op, „det er det skib, Dan så". — „Dan" viste sig at være en departementchef i den amerikanske flåde, en nær ven af Ford, som, mens han fløj i sit tjenestefly, omgivet af sine adjudanter, havde opnået en pragtfuld observation af et moderskib, der næsten syntes at komme ved siden af dem. „Dan" var opfyldt af det ved landingen, men den næste dag trak han sin erklæring tilbage efter ordre fra flådedepartementet. „Dan", sagde Ford, „er omtrent det mest fantasiløse menneske, jeg kender. Han kunne lige så lidt opfinde en historie som denne, som han kunne se lyserøde elefanter, og i hvert fald så hans stab den også godt. Og det er den, det foto, Deres ven Adamski har taget". Ford tog billederne med til yderligere analyse, og da jeg så ham igen nogle måneder senere, bekræftede han sin oprindelige mening, at tallerkenerne var store genstande skudt gennem et teleobjektiv med omkring seks tommers brændvidde (Adamskis kikkert er et seks tommers spejlteleskop) og at det fotograferede moderskib afgjort var det, som havde skræmt hans højtstående ven fra flåden.

Nu til Joe Mansour, hvis arbejde det er at lave fotos af modelfly, så de ser ud, som om de var rigtige. Hans mening falder sammen med John Fords. Afgjort ikke modeller, men store genstande set gennem tele-linser.

Angående min egen analyse, fastslog jeg, at det kamera, Adamski brugte, var det tilbehør, han monterer på sit teleskop. Dette kamera har ikke egne linser, men passer på okularet og bruger teleskopets optiske system som linser. Et simpelt, men effektivt arrangement. Da det ikke selv har linser, er det umuligt at bruge det uden teleskopet. Nu, hvordan fastslog jeg, hvilket kamera der var brugt? Ganske simpelt. Kameratilbehøret bruger plader af en ejendommelig form, helt forskellig fra hvad som helst, man bruger i et almindeligt fotografiapparat. Ved således at sammenligne pladerne med de negativer, Adamski lånte mig, så jeg straks, at de var nøjagtigt ligedannede og kun kunne være taget med tilbehøret og gennem teleskopet. Og dog forsikrer hr. Wightman, som aldrig har set negativerne, aldrig har set den anvendte udrustning og aldrig været inden for 5000 miles fra Palomar Gardens, at disse billeder blev taget med et almindeligt kamera.

DET „GYLDNE SNIT"

For nylig havde jeg den fornøjelse at lære en berømt britisk arkitekt ved navn Pollock at kende. Han bor i et smukt Lutyens hus på Lambeg Island, Co. Dublin. Pollock fortalte mig, at han havde arbejdet meget på ortografisk (ortogonal = retvinklet) projektion af Adamskis fotos, og havde en meget interessant kendsgerning. Han sagde at måleforholdene i Adamskis flyvende tallerken var i overensstemmelse med det græske „gyldne snit". „Det gyldne snit" er et matematisk princip (deling af et liniestykke a i 2 sykker x og x ÷ a således at det største stykke x er mellemproportional mellem hele liniestykket a og det mindste stykke x ÷ a, d. v. s.,
som oldtidens grækere frembragte de perfekte proportioner efter, i deres bygninger. Sagnet siger, at de indviede af vor race lærte dette og andre arkitektoniske principper af „guderne", som kom fra

Venus, dvælede blandt os i oldtiden og lærte os kunsten og håndværkene! Pollock var opmærksom på det og anså det for yderst betydningsfuldt.

Under hans besøg sidste år bad jeg som en prøve Adamski forklare mig, hvad det „gyldne snit" var. Han så forbløffet ud. Han havde aldrig hørt om det. I sandhed mærkeligt, at han skulle være i stand til at konstruere en model efter en yderst præcis formel, som han aldrig havde hørt om. Faktisk kender jeg kun få mennesker uden for professionelle arkitekters kreds, som ville være i stand til at bruge dette princip på et tegnebræt.

Jeg kunne også lide at vide, hvordan *Stephen Darbishire,* dengang 13 år, gjorde det. Hr. Wightmann mener, at Stephen kunne have forfalsket sine billeder ved at lave en ortografisk projektion af Adamskis fotos og så rekonstruere modellen. Det kunne han også, hvis han havde: a) vidst hvordan man laver ortografisk projektion, hvad han ikke gjorde; b) haft en drejebænk at dreje en nøjagtig model efter sine blåtryk på, hvad han ikke havde; c) forstået principperne i den klassiske arkitektur, hvad han ikke gjorde.

Hr. Wightman afviser også hr. Potter og de syv medlemmer af Norwich Astronomiske Selskab. Enten er de løgnere, eller som hans forvirrede argument antyder, de er sanddru og Adamski en svindler, eller den her Darbishire er ægte og Adamski en svindler — altså opnår han kun at bevise, at han imod Adamski nærer en sygelig harme (a pathological resentment), mod hvilken han gjorde bedst i at konsultere en dygtig psykoanalytiker.

DOVE-MODELLEN

Han fortsætter med at antyde, at enhver, som har set eller fotograferet en flyvende Venus-tallerken, er en ondskabsfuld plagiator af hans kære ven Dove. For at støtte dette viser han en model af en tallerken lavet af Dove. Den ligner Adamski-tallerkenen lige så meget som en londonbus en kuppel på et bræt, hvorunder der er syv frakkeknapper eller radioknopper og en trekant af sejlgarn. Jeg kan ikke se den ringeste lighed udover, at den er rund af form — som de fleste tallerkener sædvanligvis er.

YDERLIGERE VIDNESBYRD

Til listen af folk, der krænker hr. Dove' tallerken, må derfor lægges den verdensberømte astronom, som under løfte om, at hans navn ikke bliver røbet, sendte nogle fotografier, han havde taget af en tallerken af Adamski-typen, til Patrick Moore. Disse fotografier var klarere og bedre end noget, der endnu var taget, og da de blev underkastet ortografisk projekiton, viste de sig at være identiske med dem, Cedric Allingham havde taget og offentliggjort i sin bog FLYING SAUCER FROM MARS. Det er en stor skam, at den berømte astronom ikke vil tillade, at hans navn bliver afsløret, men han indrømmer ganske oprigtigt, at han er bange for sine kolleger. Det lykkedes ham og Patrick Moore, for at bevare værdigheden (to save their souls), at overbevise sig selv om, at det, man havde set, var en eksperimentaltype af et fartøj bygget her på Jorden. Dette skete for fire år siden, og vi bruger stadig raketter til at sende satelitter til Månen med.

Alice K. Wells svarer Wightman i et brev til F.S.R.

Min herre!

Vi i Adamskistaben arbejder alt for optaget med konstruktivt materiale, som vil gavne menneskeheden, til at svare på kritikernes meningsløse usaglige beskyldninger.

Der er ikke et udsagn i hr. Wightmans artikel i maj/juni nummeret af Flying Saucers Review, som indeholder blot det mindste gran af sandhed.

Alice K. Wells,
Star Route, Valley Centre,
California, USA.

Underskrevet og bekræftet med ed for mig den 7. juni 1960. Virginia Eslick, Notarius Publikus i og for San Diego amt, staten California.

Oversætter *H. Monrad Christensen.*

Når gode mænd dør, dør deres godhed ikke. Men med de onde . . . når de dør, dør alt, hvad der er deres og begraves med dem.

Spørgsmål og svar

I bogen „Ombord i rumskibene" fortæller mr. Adamski, at han gik hen over et mægtigt moderskib. Hvordan kunne han gøre det, når rummet er fuldt af farlige stråler og partikler og tomt for luft? *JKF., Miami, Florida.*

Svar: Moderskibet medbringer sit eget kraftfelt, der omgiver det som et tæppe. Dette kraftfelt er gravitetisk af natur og holder en atmosfære rundt om skibet, når det bevæger sig bort fra Jorden. Mr. Adamski var inde i dette tæppe af luft, ligesom vi er det på Jorden. Atmosfæren gjorde det muligt for ham at ånde og beskyttede ham også mod det tomme rum. Skibets tyngdekraft erstattede Jordens tyngdekraft. Skønt skibet forekom at stå stille, var det i virkeligheden i en bane omkring Jorden.

Spørgsmål: Jeg tror ikke på enhver, som påstår at have haft psykisk kontakt med folk fra andre planeter, men jeg benægter ikke, at sådanne metoder er teoretisk mulige. Brødrene siger, at de ikke bruger denne metode. Er der troværdige folk på andre planeter, som bruger sådanne metoder? *JKF., Miami, Florida.*

Svar: Nej ingen af dem bruger sådanne metoder. De „melder" sig på forhånd ved telepati, men dette er ikke psykisk. Hvis De ønsker en fuldstændig forklaring på psykiske kontakter og deres oprindelse, kan de læse mr. Adamskis bog „Telepati". Se også første nummer af dette månedsbrev. Rumfolkene forkaster tanken om, at „opstegne mestre" eller de selv sender mentale budskaber til Jordens folk.

Spørgsmål: Nogle videnskabsmænd siger, at de ikke tror, at mennesker som vi på nogen måde kunne være inde i de flyvende tallerkener — hvis disse eksisterer — fordi det er umuligt for levende væsener at overleve 90 graders drejninger ved sådanne fantastiske hastigheder. Hvis der sker sådanne skarpe sving, hvordan bærer disse mennesker sig så ad med at overleve dem? *JFK., Miami, Florida.*

Svar: Lad os for det første huske på, at videnskabsmænd ikke er bedre end andre mennesker, når de taler om ting, der ligger udenfor den bestemte gren af lærdom, som de beskæftiger sig med. Sædvanligvis er sådanne mennesker mindre informerede om ting udenfor deres profession end gennemsnitsborgeren, der overhovedet ingen teknisk træning har. De specialiserer sig så meget, at de ikke har tid eller lyst til at studere andre felter end det, de har valgt sig.

Desværre afholder dette dem ikke fra at udtrykke dybe meninger om emner, de intet kender til. De påtager sig en non-eksistent autoritet, som masserne stoler på som bibelsandheder. Alle og enhver citerer dem som den endelige autoritet.

Hvad er det sande svar, som de lærde har overset? Hemmeligheden ligger i selve fartøjets fremdriftssystem. Det er pro-gravitetisk af natur.

Hvis De dykkede i en flyvemaskine og så fladede ud pludseligt, ville der ske flere ting samtidigt. Selv om maskinen begynder at bevæge sig opad, ville Deres krops naturlige træghed (inerti) få den til at forsøge at fortsætte i den oprindelige flugtretning, som om den ikke ønskede at følge med maskinen opad. De ville opleve „G"-kræfter, som ville klemme Dem ned i sædet. Blodet ville strømme bort fra Deres hoved, og hvis kurven var skarp nok, ville dette bevirke, at De mistede bevidstheden. Hvis „G"-kræfterne var store nok, ville de faktisk knuse Deres legeme mod skibets bund og fremkalde indre blødninger og senere død. Det er dette, videnskabsmændene hentyder til, når de diskuterer hurtige 90 graders kurver. I sådanne kurver ville piloter i fartøjer med normale fremdriftsmetoder søge at fortsætte ligeud, idet skibet drejede, og blive knust og dræbt af den voldsomme „G"-kraft.

Jeg gentager, at rumskibene har et kraftfelt, der er pro-gravitetisk af natur. Dette betyder, at kraftfeltet udviser alle tyngdekraftens egenskaber og tiltrækker eller frastøder alle andre stoflige genstande eller kraftfelter.

Når skibet prøver at dreje pludseligt, er det ikke på grund af trykket mod sideror, men nærmere en reaktion i gravitetsfeltet omkring skibet i forhold til Jordens tyngdefelt. Hvis et sådant felt blev brugt i flyvemaskine-eksemplet oven for, ville vi have følgende reaktioner:

Når De trak pinden tilbage for at gå ud af dykket, ville der ske en ændring i intensiteten og retningen af maskinens kraftfelter. Dette tyngde-lignende felt ville ikke blot løfte ethvert molekyle i skibet, men også ethvert molekyle i objekterne inden i skibet. De selv ville blive løftet sammen med skibet og ville overhovedet ikke føle nogen „G"-

kraft, fordi De ikke længere ville prøve at fortsætte i samme retning som den originale bevægelse. Blodmolekylerne i Deres hoved ville blive løftet ligesom molekylerne i Dem selv og i skibet, så De ville ikke besvime eller få nogen ubehagelig fornemmelse. Knoglerne i Deres krop ville blive løftet nøjagtigt sammen med skibet, så De overhovedet ikke ville have nogen fornemmelse af at skifte retning. Skibet kunne på et øjeblik sætte sin fart ned fra tusinder af miles i timen til 0, mens De gik omkring inde i det og overhovedet ikke mærkede det.

I dette øjeblik arbejder folk i snesevis af forskningslaboratorier Jorden rundt på at finde metoder til, at vi selv kan opnå et sådant drivkraftssystem.

Spørgsmål: Er den „fjerne side af Månen" virkelig i evigt mørke, og hvis det er tilfældet, lever der så nogen der? *JFK., Miami, Florida.*

Svar: Den anden side af Månen har nat og dag nøjagtigt som den side, der vender mod os. Ingen af siderne er i evigt mørke. Månen roterer foruden omkring Jorden også om sin egen akse i forhold til Solen. Dette betyder, at den har nat og dag nøjagtig som Jorden. Dens nætter og dage er ca. to Jorduger lange. Når vi ser den som fuldmåne, er det dag på den side, som vender mod os. Når vi ser den som nymåne, er det dag på den modsatte side. I første og sidste kvarter er halvdelen af den anden side i mørke og den anden halvdel belyst — og det samme er tilfældet med den side, som vender mod os. Efterhånden, som Månen bliver fuld, idet den roterer om sin egen akse i forhold til Solen, kan vi se dag- og natområderne forandre sig på dens overflade. Der lever mennesker på Månen. (Der er tallerken-baser).

Spørgsmål: Hvad med Darwinismen? Nedstammer vi virkeligt fra primater, eller kom vore forfædre fra andre planeter?

Svar: Darwin påstod ikke på noget tidspunkt, at vi nedstammede fra aberne. Han og mange videnskabsmænd tror, at både mennesket og aben nedstammer fra en fælles forfader. Denne ukendte forfader har man uden held ledt efter gennem flere år, og den bliver sædvanligvis kaldt „det manglende led".

Mange tidligere store opdagelser i antropologiens verden er blevet modbevist i de senere år. Et eksempel er den såkaldte Piltdown-mand. Piltdownmandens eksistens blev antaget efter fundet af fragmenter af en hjerneskal i Piltdown, Sussex, England, i 1912.

Hvad er menneskets sande oprindelse på denne jord? Her er svaret:

Forfædrene til den nuværende race (sommetider kaldet den „Adamiske race") blev bragt hertil i rumskibe fra andre planeter. (De tolv stammers oprindelse).

Menneskeheden foretrækker som helhed at leve i fred og harmoni, men nogle er grådige og selviske og tillader deres personlige ego og agressivitet at tage magten. Så prøver de at påtvinge andre deres vilje. Dette sker endogså sommetider på andre planeter på trods af den lære, der påbyder mennesket at leve i overensstemmelse med Universelle Guddommelige love.

For mange århundreder siden mødtes visdomslærerne på de andre planeter og besluttede, at skibe sådanne selviske personer til andre planeter, som kunne opretholde menneskeligt liv. De verdener, der var lavest i udvikling, blev valgt til dette formål. Planeten i dette solsystem var Jorden. De folk, der blev bragt hertil, var urostifterne fra mange planeter både indenfor og udenfor vort solsystem. Man kunne ikke bogstaveligt fængsle eller ødelægge disse mennesker, da det er imod den Universelle lov. Fordi alle disse mennesker var af den samme arrogante natur, følte man, at siden ingen af dem ville give efter for de andre, ville de blive tvunget til at udvikle deres egen skæbne og harmoni.

Disse arrogante mennesker blev overført hertil uden udstyr eller hjælpemidler af nogen art. Dette blev gjort i et forsøg på at tvinge dem til at klare sig ved hjælp af deres egne evner uden at have andet end deres egen viden og natur at støtte sig til. *(Husk, at mennesket blev tvunget til at forlade Edens Have. Derefter måtte det tjene sit brød ved hårdt arbejde etc.).*

Nu begynder De at se årsagen til, at så mange missionærer fra rummet vedbliver at komme til os igennem århundrederne. De er virkeligt bekymrede for os, og dette er årsagen til, at de hjælper os i denne tid. Siden hver enkelt mand eller kvinde må klatre op ad sin egen udviklingsstige, viser de sig ikke åbent. Mange lever iblandt os og viser os vej. *Det er op til Dem selv* at vælge den sti, ad hvilken De vil gå frem, — eller at stå stille. Hvis De vil

have et mere komplet billede, så læs „Ombord i rumskibene".

Spørgsmål: Vil den nye viden om rummet og dets indbyggere ikke være tilbøjelig til at ødelægge religionen og kirken? (Mange har stillet dette eller lignende spørgsmål).

Svar: Mens den nye viden måske vil ødelægge meget af den fejlagtighed og dogmatisme, som eksisterer i nutidens kirker, skulle den i virkeligheden trække mennesket nærmere til forståelsen af dets Skaber. Dr. James W. Fifield, jr., fra the First Congregational Church of Los Angeles, skrev i sin spalte i Los Angeles Times den 3. december 1961: „I virkeligheden giver det, vi har lært om rummet, en dybere og bredere bekræftelse af vor tro, end vi nogensinde før har haft. Det monistiske stjerneunivers har trillioner af stjerner (sole), hvoraf størstedelen sandsynligvis omkredses af planeter, der ikke er ulig vort sandskorn af en jord. De samme love og grundlæggende faktorer i virkeligheden hersker overalt i de kosmiske sfærer — både med hensyn til spektret, bevægelserne og grundstofferne. Hvilken Gud dette giver et billede af! Hvor indskrænket forekommer ikke troen på Edens flade jord og den anthropomorphiske gud i denne kosmiske sammenligningsforhold".

Spørgsmål: De og mr. Adamski påstår, at der arbejder rummennesker i de forskellige regeringer i verden. Kan De sige mig, om disse regeringsdepartementer ved, at disse folk iblandt dem stammer fra rummet? *A. H., Wauwatosa, Wisconsin.*

Svar: Visse individer i de enkelte regeringer og laboratorier ved, at de folk, som arbejder for dem, er fra andre planeter. Mange — i virkeligheden størstedelen — ved det ikke! Alle regeringer har visse ledere, som er „kontaktfolk" og fuldt ud klar over, hvad der foregår i deres områder. I luftvåbnet kunne f. eks. en menig være „kontaktmand" og personligt kende nogle af de rumfolk, som arbejder der. Han ville kende dem som folk fra andre planeter. Hans overordnede — selv på ministertrinet — kunne være helt uvidende om, at rumfolket overhovedet eksisterede.

Spørgsmål: Hvem er de tre mænd i sort, som er nævnt i bogen „De vidste for meget om flyvende tallerkener"?

Svar: Hvis, og jeg understreger ordet hvis, disse mænd virkeligt eksisterede, arbejdede de sandsynligvis enten for den såkaldte „tavshedsgruppe" eller var „practical jokers" med en abnorm form for humoristisk sans.

Der går mange fupmagere omkring i dag og udgiver sig for rumfolk eller gør, som „de tre mænd i sort" siges at have gjort. Nogen gør det på egen hånd uden nogen gruppe eller regering bag sig. Mange påståede kontaktfolk, især kvinder i Sydcalifornien, er blevet narret til at tro, at de har haft virkelige kontakter, mens de i virkeligheden har mødt mennesker, som forestillede at være fra andre planeter. Falske oplysninger kan udspredes ad denne vej, og man kan skabe forvirring i billedet og få flere og flere folk til at betvivle de sande fakta.

Det er her, en mængde af ideerne om astrale eller psykiske kontakter opstår. Det er en del af tavshedsgruppens program at sprede denne art oplysninger. Disse grupper tager det ikke så let, når vi udspreder de sande kendsgerninger. En gruppe på Los Angeles-egnen tilbringer timer i „meditation" under et forsøg på at ødelægge mr. Adamski og hans program med „astral kraft". De arbejder med noget, de ikke kan forstå, og det kan risikere at vende sig mod dem og ødelægge dem.

Flyvende tallerkener?

Under denne overskrift bringer flere aviser bl. a. „Berlingske Tidende" den 12. maj med Reuter som kilde en omtale af en filmsoptagelse fra en X 15 i 75 km højde.

Teksten lyder i citat:

En film, optaget fra USA's raketjager X-15, da den for nylig var på prøveflyvning i godt 75 kilometers højde, viser fem-seks lysende, tilsyneladende tallerkenformede genstande.

Test-piloten Joe Walker, der førte X-15 på denne flyvning, gav meddelelse om filmen med „de flyvende tallerkener" i et foredrag, han i går holdt på den amerikanske rumforskerkonference i Seattle.

Selv havde han ikke observeret de mystiske genstande, men de var fastholdt på filmen. — Det er, sagde Walker, umuligt at bedømme genstandenes størrelse eller afstand fra flyet.

Også formen er vanskelig at bedømme. De ser ud til at være tallerkenformede, men det er muligt, at de i virkeligheden er cylindriske.

De lysende uidentificerede rumgenstande synes at være af samme slags, som de „ildfluer" den amerikanske astronaut John Glenn og den sovjetiske kosmonaut Herman Titov har observeret. Heller ikke de kunne sige noget om genstandens størrelse".

Sidste afsnit er tydeligt en teori, som hverken er fremsat af Walker eller nogen anden ekspert. Hverken Titow eller Glenn omtalte tallerkenformede genstande. To ting — begge kendte gennem UFO-forskningen „ukendte" for videnskaben blandes — og billedet forvanskes — som altid.

Red.

RUMFART OG UFOLOGI

Foredrag på kongressen af

Frank Pedersen

Ought to be translated

Ærede tilhørere.

Med de første spæde skridt har vi jordmennesker nu overskredet tærsklen til en helt ny tidsalder! RUMALDEREN. Det kan måske synes mærkeligt på en UFO-KONGRES at holde et foredrag, der hovedsagelig handler om rumfart krydret med lidt astronomi. Og dog.

Der er mange paralleller og fælles interesseområder for både rumvidenskaben og ufologien. Jeg ved udmærket, at flere af vore kære astronomer stærkt vil benægte et sådant slægtskab. Det gjorde man også i sin tid med atomfysik kontra astronomi. Nuvel, lad os blot være et uægte barn af den moderne forskning, alene den kendsgerning, at man gør sig så store bestræbelser for at fornægte os, viser vor eksistensberettigelse.

Når UFO-folk bør interessere sig for rumfart, skyldes det ikke så meget, at der er tale om et af tidens interessanteste forskningsområder, men simpelt hen den kendsgerning, at mange af de beviser, ufologer gennem de sidste 10 år har været afkrævet, nu lidt efter lidt leveres af de opsendte satellitter og deres mangeartede videnskabelige instrumenter.

Lad mig her indledningsvis pege på nogle få eksempler, selv om de sandsynligvis er kendt af de fleste.

1. Adamski skrev allerede i begyndelsen af halvtredserne, at en afgrundene til, at rumfartøjer ikke brændte op i atmosfæren, var den, at fartøjet var omgivet af et elektrisk kraftfelt! Han var gal! Sådan lød i det mindste kommentarerne til denne påstand.
   I 1961 afholdtes i USA en konference om den fredelige udnyttelse af rummet. Efter konferencen udgav man et særligt bogværk med de vigtigste indlæg, som fremkom under dette møde. På side 50 står der, at blandt de beskyttelsesforanstaltninger, man arbejder med, til rumkapsler, er etableringen af elektromagnetiske felter.
2. Tyskeren Dr. Martin har i sin over 10 år gamle ufobog påpeget, at de astronomiske data om vore søsterplaneter ikke blot var mangelfulde, men flere steder direkte forkerte. Fejlene er opstået, siger Dr. Martin, fordi man ikke har taget skyldig hensyn til de forskellige fejlkilder. Han viste bl. a., at atmosfæren på Mars var både tættere og nåede længere ud i rummet end tidligere antaget, samt at temperaturforholdene i de forskellige zoner på Mars stort set svarer til de tilsvarende jordiske zoners temperaturer. Dr. Martin beviser dette ved fotografering af Mars med forskellige farvefiltre.
   Disse ting er i dag stort set bekræftet af flere kendte russiske videnskabsmænd med astrobiologen Tikhov i spidsen.
3. Trods adskillige ufologers påstande om, at atmosfæren på Venus indeholdt vanddamp, idet også de påpegede visse fejlkilder, som gav anledning til fejlkonklusioner, blev dette forhold dog først anerkendt, da amerikanerne i 1959 ved hjælp af instrumenter anbragt i en ballon, der nåede op i en højde af 24 km, påviste vanddampen. Resultaterne er senere bekræftet gennem lignende forsøg med balloner og raketter.
4. Den canadiske fysiker Dr. Fernand Roussel har udgivet en afhandling med titlen „Det forenede princip hos fysiske fænomener". I denne afhandling omtaler Roussel sin teori om universelle elektromagnetiske felter, som han tror, rumskibe kan benytte som energikilde.
   Jeg behøver vel næppe at tilføje, at hans teorier blev latterliggjort af en række videnskabsmænd.

Den canadiske ingeniør Wilbert B. Smidt, der har været chefingeniør for de canadiske UFO-undersøgelser siger, at undersøgelserne har godtgjort, at UFOer anvender en form for elektromagnetisk drift. Hvad ved vi så i dag. Ja, både de russiske og de amerikanske raketter og satellitter har vist rigtigheden af Dr. Roussels teorier. I såvel Rusland som USA arbejder man i dag intens på at bygge fartøjer, der kan udnytte disse kosmiske felter.

Lad disse fire eksempler være nok til at påvise slægtskabet og den gavn ufosagen har af rumforsøgene.

Vi går nu tilbage til rumfarten for at se lidt på de mange problemer, der findes, og hvorfor mennesket overhovedet bruger enorme summer på dette videnskabelige område. Vil mennesket ikke bare udrydde sig selv med disse raketter og satellitter. Jeg tror det ikke, for så havde vi gjort det for længst. Vi har da længe eget andre metoder, der lige så effektivt ville udrydde alt levende. Hvad mener man f. eks. om biologisk krigsførelse. Dette er ikke sket til dato, og jeg tror ikke, det sker.

Den fredelige udnyttelse af raketterne er da også den side af rumsagen, vi vil interessere os for. Det er sikkert de færreste, der har gjort sig nogen realistisk forestilling om, hvor stor betydning satellitter vil få for det daglige liv, og hvilke kolossale omvæltninger de næste 15 år vil bringe.

a. Astronomien vil nu få langt bedre arbejdsmuligheder i udforskningen af universet og nå langt nøjagtigere resultater end hidtil.

b. Det vil blive muligt at transmittere fjernsyn direkte fra hele verden, og de forskellige telekommunikationsmuligheder vil blive både bedre og billigere. Kloden vil dermed skrumpe yderligere ind. De mange forskellige folkeslag vil lære hinanden bedre at kende, men de vil også blive mere afhængige af hverandre.

c. Meterologerne vil både hurtigere og langt sikrere kunne lave vejrkort til gavn for al samfærdsel, såvel til søs som i luften.

Jeg har med disse få eksempler holdt mig strengt til de muligheder, der allerede er taget i anvendelse eller som vil blive det i løbet af de næste to år.

Vi vil nu kigge på en serie lysbilleder, igennem hvilke jeg skal forsøge at vise nogle af rumfartens problemer og de muligheder, der bydes.

Lysbilledserien omfatter billeder af en række amerikanske raketter, nogle russiske og amerikanske satellitter samt en serie tegninger, der viser ideen i det storstilede amerikanske projekt APOLLO. Projekt APOLLO omfatter landsætning af mobile instrumentbeholdere på Månens overflade og flyvning omkring Månen (evt. landsætning) med en kapsel med tre mands besætning.

Det har nu set noget af det, der arbejdes med, og det der forestår. Der er mange og store problemer, og en overgangsperiode er meget vanskelig. Vi må berede os på smertelige chok, der vil ryste vore filosofiske og religiøse overbevisninger.

Mennesket har endelig måtte acceptere, at planeten Jorden kun er en uanselig klode i et afsides hjørne af det uendelige univers. Vi vil møde kulturer, der er langt forud for vor egen, men den smerteligste oplevelse for de fleste bliver sikkert mødet med levende væsener skabt i det samme billede som vort.

Den kendte newzealandske forsker Derek Lawdawn har sagt:

„Jeg tror, at mennesket vil lære at opfatte sig selv som et medium for universets vågnende bevidsthed. Det vil ikke mere føle sig som en ensom skabning i et sjælløst univers, men fornemme det kosmiske pulsslag i sit eget indre“.

Mange vil vige tilbage for sådanne tanker, men husk at det første skridt er taget. Vi har fået større kraft og flere muligheder end nogen anden slægt før os, men vi har også fået et tungere ansvar.

Raketterne står på startrampen, rede til at lyde vore ordrer. Vi kan med dem skabe en ny og bedre renæssance for menneskeheden, men vi kan også fordømme os selv til at lide en trang skæbne.

Valget er vort, det skal træffes snart, og det er uigenkaldeligt. Hvis vor visdom ikke holder mål med vor videnskab, får vi ingen ny chance.

Måtte menneskeheden i denne stund vælge rigtigt.

FAA (Federal Aviation Agency) har netop bekræftet over for NICAP, at to forskellige fly-besætninger har iagttaget en stor, rund, flyvende skive over Stillehavet.

Rapport blev sendt til lufthavnenes kontrolcentre på Wake og Honolulu af luftkaptajn R. F. Griffin, fører af et BOAC-jetfly, samt af en Pan American kaptajn. Rapport om et rumfartøj, meget større end noget jordisk luftfartøj, blev videresendt til flyvevåbnets efterretningstjeneste.

(I en overraskende udtalelse til pressen den 25. september 1961, indrømmede flyvevåbnets hovedkvarter, at man der modtog masser af rapporter om „flyvende objekter“ iagttaget i nærheden af øen Wake).

Kaptajn Griffin fortalte, at BOAC-flyet, en Boeing 707, befandt sig i ca. 12.000 meters højde, da UFO'et kom til syne. Himlen var grå i morgendæmringen.

„Pludselig så vi denne lyse ring på himlen, ca. 50 grader oppe“. Den engelske pilot beskrev objektet som værende rundt med skarpe konturer og med „et meget klart hul i midten“. „Det fløj med samme kurs som os, men med meget større hastighed“. „Lys blev reflekteret fra objektet, som for over himlen på syv minutter“.

Pan American-rapporten, der bekræfter ovennævnte, blev også registreret i Honolulu. FAA undersøger rapporterne, som vil blive frigivet til NICAP, såfremt der ikke kommer nogle officielle indvendinger.

Kilde: „The UFO-investigator“, oktober 1961

En kemisk forsker fremfører, at kanalerne på Mars ser så regelrette og menneskegjorte ud og er så ulig almindelige geologiske revner, at det rejser spørgsmålet, om planeten er beboet.

Kemikeren, Wells Alan Webb fra Berkeley i Kalifornien, sagde videre, at fordi kanalerne rejser spørgsmålet om muligheden for tilstedeværelsen af en civilisation, skulle ethvert forsøg på at sende bemandede ekspeditioner til Mars forberedes gennem ubemandede undersøgelser, som kunne „fremkalde en reaktion“ og opdage en hvilken som helst form for intelligent liv, som måtte esistere.

Montreal Gazette

VENUS

„Atmosfæren på Venus indeholder kvælstof, foruden ilt og vanddampe og kulstofagtig gas“. Dette er den konklusion, som professor Kozyrev ifølge Tass er nået til.

I 1953 havde Kozyrev ved det astrofysiske observatorium på Krim erholdt spektrogrammer over Venus' natlige himmel. Fra dette tidspunkt har han tilskrevet visse absorbitionslinier nærværelsen af kvælstof-molekyler i den venusianske atmosfære. Andre linier er det ikke lykkedes at identificere. Men efter at have studeret de spektrogrammer, der blev udgivet af professor Kozyrev, har man lige erfaret, at den britiske videnskabsmand B. Varner har stadfæstet, at der findes kvælstof i Venus' atmosfære.

Angående de stråler, der ikke er blevet identificeret af M. Kozyrev, tilkendegiver de efter M. Varners mening tilstedeværelsen af neutral ilt og ioniseret ilt.

Denne sidste opdagelse er af største interesse, thi indtil nu havde man ikke med sikkerhed afsløret Venus' atmosfære.

Professor Kozyrev har forladt Leningrad for at rejse til Krim, hvor han vil gå i gang med en ny serie observationer. I en nylig affattet redegørelse, der blev udarbejdet i Moskva, har professoren givet udtryk for den overbevisning, at eksistensen af atomisk ilt og svovl i Venus' skyer beviser, at der findes liv på Venus. Efter hans mening ligger luftens temperatur ved Venus' overflade fra 30 til 50 grader.

Her er et uddrag af det russiske program for udforskningen af det kosmiske rum:

„1965. Opsendelse af raketter til Venus og Mars. Disse raketter vil medbringe elektroniske observations- og udstrålingsapparater, som kan overføre alle ønskede detailler, både om de geologiske højder og fordybninger, og om eksistensen af liv på planeterne, —og især om tankelivet!“

Efter Jaques Bergiers mening vil operation Venus' virkelige mål være at bringe et lille instrument op i Venus' nærhed — et instrument, som kun vejer 20 gram og som hedder et magnometer. Dette instrument kan måle og tilbagetransmittere størrelsen af det magnetiske felt på planeten. Hvis dette felt

er af samme art som det jordiske felts, siger Bergier, er Venus ubeboelig. Hvis det modsatte er tilfældet, er dens værdi fem gange større, og Venus er en jord nr. 2 — *en ægte søster til vor planet.*

Den logik, som førte til konklusion, der drev russerne til at foretage eksperimentet VENUSIK, skyldes en engelsk videnskabsmand ved navn Firsoff. Han har lige fra begyndelsen støttet sig til nogle hollandske statistikker angående nordlysene. Han har konstateret, at nordlysene forsvandt, når Venus befinder sig mellem Solen og Jorden. Dette synes at bevise, at Venus er omgivet af et mægtigt, magnetisk felt, som fjerner de ladede partikler, der kommer fra Solen. Men et sådant felt vil også kunne koncentrere ilten og vanddampen ved planetens overflade og samtidig skubbe den kulsure gas henimod den ydre atmosfære. Under disse forhold *ville planetens overflade kunne bebos af mennesker,* idet havene ville skabe en gunstig temperatur på kontinenterne.

Det ville være rart at kunne undersøge denne arbejds-hypotese ved direkte måling. Det er dette, russerne vil forsøge.

Le Courrier Interplanetaire.
oversætter: Ida With-Petersen.

Videnskaben og tallerkenerne

Ought to be translated

af W. O. Brewis

Man skulle tro, ud fra denne artikels titel, at der er en eller anden uforenelighed mellem betegnelserne „videnskab" og „tallerkener", men dette er så sandelig ikke tilfældet. Dog er der naturligvis en vis meningsforskel mellem videnskaben og alt det „mærkelige", der uheldigvis har knyttet sig til UFO-spørgsmålet. Man vil ikke finde en alvorlig astronom eller matematiker, der vil sige, at han ikke tror på den mulighed, at rumfartøjer fra andre planeter besøger Jorden, men for ham er det kun en blot og bar mulighed, uden det nødvendige bevis. Og lad os se sagen lige i øjnene, ikke meget i retning af et bevis er kommet frem til dato.

Der er en anden stor forskel mellem videnskabsmændene og „tallerkenfolkene". De første tager ud for at søge efter svarene, mens de andre blive hjemme og venter på dem. Allerede på nuværende tidspunkt er en russisk satellit på vej omkring Venus. Chancerne for at dette første forsøg vil give noget resultat er små, men det er en begyndelse, og det vil ikke vare længe, før mennesket får deres første nærbilleder fra denne mystiske planet. Lad os tænke os den mulighed, at mennesket, når han kommer derop, ikke vil finde noget liv. Hvad vil der så ske med alle Adamski's tilhængere? Vil de anerkende deres nederlag? Er de ikke i øjeblikket alvorligt bekymret ved tanken om denne muligheds eksistens? Sagen er den, at videnskabsmændene har materialerne, mens ufologerne intet sådant har.

Der findes, efter min mening, en hel del beviser på, at UFOerne ikke stammer fra dette solsystem. Vort solsystem udgør kun en meget lille del af hele universet, og jeg tænker mig, at var de interplanetariske rejsers problem blevet løst af en af vort solsystems planeter, ville det ikke have varet ret lang tid, før alle planeterne i systemet havde kendskab hertil. Jeg er sikker på, at hvis et rumfartøj fra Jorden eventuelt finder liv på en anden planet, og man kan opnå kontakt med dette liv, og dette liv er mindre udviklet end vort, vil den nødvendige oplysning uden ophold blive videregivet.

En tidligere artikel sluttede med tre ubesvarede spørgsmål, der lød: Hvorfra? Hvorfor? Hvordan? Naturligvis kan vi ikke besvare disse spørgsmål, men vi kan spekulere over dem.

Hvorfra? Den nærmeste stjerne, når vi ser bort fra vor egen sol er ca. 4 lysår borte, eller ca. 38000 milliarder km, det er dog et stykke længere end til London. Vor nuværende viden tillader os ikke engang at overveje en sådan rejse. Men der er blevet fremført teorier af folk, der på ingen måde er amatører, at anvender man et effektivt atomdriftsapparat, er hastigheder, der nærmer sig lysets på ingen måde uopnåelige. Ydermere fremkommer nu tilsyneladende fornuftige argumenter, der taler om, at lysets hastighed på ingen måde behøver at være den højest opnåelige. Derfor tror jeg, at vore besøgende UFOer kommer fra et eller andet sted udenfor solsystemet, men at de er en hel del dygtigere til ingeniørarbejder og videnskab, end vi er.

Hvorfor? Jeg vil mene, at ren og skær videnskabelig nysgerrighed er grunden hertil. Men den kendsgerning, at vi intellektuelt set står lavt i forhold til dem, er muligvis grunden til deres tilsyneladende

afstandstagen. Måske fortjener vi ikke alvorlige overvejelser.

Hvordan? Når vi kender svaret herpå, har vi løsningen på vort problem, og behovet for UFO-undersøgelsesgrupper vil ikke længere eksistere.

Min kamp, som det vil være medlemmerne af TUFOS bekendt, er ikke mod tallerkenernes eksistens. Jeg har selv set dem, og da jeg var ædru på det tidspunkt, jeg så dem, tror jeg på, hvad jeg så. Jeg ønsker derimod at bekæmpe den dumdristige tænkemåde, der uden hensyn til, om der foreligger bevis eller ej, stiler frem mod et bestemt svar. Hvis beviset ikke stemmer, forkast det. Sæt logisk tænkning i stedet for okkultisme, dæmonisme eller spiritisme eller en hvilken som helst anden uhåndgribelig isme.

Oversætter *Svend Larsen.*

Red.: Mr. Brewis har selvfølgelig ret i flere af sine tanker, men han burde i højere grad have fulgt sit eget råd om logisk (og dybtgående) tænkning. Der er masser af beviser også uden for videnskabens lukkede døre, men problemet er blot at godkende dem. Der findes mange ufologer, som søger efter kendsgerninger med alle de midler, de råder over, men desværre findes der videnskabsmænd, som udtaler sig om problemet uden at kende noget til det. Hvis Mr. Brewis havde været lidt bedre bekendt med de historiske kendsgerninger, ville hans synspunkter sikkert have ligget på et andet plan. Det er tilsyneladende også gået hen over hovedet på artiklens forfatter, at der endnu i vor tekniske tidsalder findes områder på kloden, der ikke er udforsket og hvor der kun har været sporadisk kontakt med de indfødte. Sund skepsis er et gode, manglende oplysninger undskyldelige, men dumhed utilgivelig.

F. P.

Williard Frank Libby, et langsomt talende medlem af atomenergikommissionen mellem 1954 og 1959, og nu professor i kemi ved Californiens universitet ved Los Angeles, fik for nylig tildelt Nobelprisen i kemi.

Da han specialiserede sig i den fredelige anvendelse af atomer og var i færd med at udforske luftens svage radioaktivitet, opdagede han, at en stor del af den stammede fra C-14, en radioaktiv isotop af kulstof (atomvægt 12), som dannes, når kosmiske stråler rammer kvælstofatomer i atmosfæren. Dette førte til en strålende ide, der har revolutioneret en lang række af videnskaber.

C-14 har en halveringstid på 5500 år, d. v. s., at halvdelen af dets atomer opløses i løbet af den tid, idet det afgiver stråling. — Levende planter optager C-14 fra luften, og dyr får det fra planterne. Derfor indeholder nylig dannet organisk stof en vis mængde C-14, — men efter at planten eller dyret er død, formindskes C-14-mængden langsomt i vævene. Når man måler den tilbageblevne mængde ved hjælp af dens stråling, kan man nøjagtigt regne ud, hvor lang tid der er gået siden døden.

Libby kontrollerede sit dateringssystem på genstande fra oldtiden, hvis alder man kendte, som f. eks. menneskehår fra ægyptiske grave, og fandt det utrolig vellykket. Det bruges nu til at datere genstande så forskellige som trækul fra neolitiske lejrbål og træer tilintetgjort af istidsbræer. Det vandt den velfortjente Nobelpris til Libby.

Oversætter: Monrad C.

I modsætning til andre undersøgelser af videnskabelig karakter giver studiet af UFOer meget lidt i retning af materielle beviser. Derfor er man nødt til i vidt omfang at gøre brug af teorier. Selv om der er mange, der lader hånt om alle teorier, er det alligevel gennem teorier, vi kan nå til et eventuelt svar på vore spørgsmål. Ligegyldigt, hvor højt udviklet rummenneskene kan være, er den menneskelige hjerne også i stand til at lægge 2 og 2 sammen, når den bare får lidt at arbejde med.

Vi er klar over, at vi har meget at lære endnu, men vi er også klar over, at virkelig kundskab ikke kan vindes af stillestående hjerner og en „vent-og-se"-indstilling. Nogle af vore læsere synes måske, at vi spilder vor tid ved at søge efter svar, som allerede er givet i de forskellige „kontakt-bøger" samt fra okkulte og religiøse kilder.

Selv om det måske er sandt, er det et faktum, at vi endnu ikke har fået noget håndgribeligt at tage på. Før nogen uangribelig sandhed er konstateret, kan man ikke sige, at man har et definitivt bevis.

Vi synes, at disse undersøgelser skal fortsættes — og problemet må ikke regnes som løst, før alle, selv de mest skeptiske, er tilfredse med svaret.

(Fra ORBIT) /Florence Petersen

UFO - observationer
over Skandinavien

Fra den 12. april til den 9. maj er der til SUFOIs Rapportcentral indkommet i alt 21 rapporter, der alle er fra 1962. Der er i samme tidsrum indkommet én detektormelding, således at vi nu har i alt 150 detektor-varslinger.

Til SUFOI er der nu i alt indsendt 1851 rapporter, der fordeler sig således:

Fra før 1959	339	rapporter
Fra 1959	790	rapporter
Fra 1960	275	rapporter
Fra 1961	379	rapporter
Fra 1962	68	rapporter
I alt	1851	rapporter

Den forventede stigning i observationerne efter det kraftige fald i årets første måneder, kom ikke. Det er heller ikke fordi observationerne er blevet „færre, men bedre“, idet det drejer sig om ret almindelige observationer.

Fru B. B. fra Nakskov så den 15. marts 7 stillestående objekter på himlen i sydvest. Objekterne blev set med mellemrum hele aftenen fra kl. 1800 til kl. 23,00. Man hørte en summen fra objekterne, der ikke var større, end nålehoveder i udstrakt arm. Objekterne, der lyste rødt, stod i V-formation. Der var ét vidne.

Der er indkommet 3 rapporter fra den 8. april, for øvrigt den dag, der blev holdt kontaktrådsmøde. Kl. 20,20 var hr. Therning sammen med 2 andre personer udendørs for at trække lidt frisk luft. Observationsstedet var Næsby, Lolland. I syd-syd-vest ses et nålehovedstort objekt, som pulserede i farverne rød/grøn, hvad der er ganske almindeligt for en stjerne. Dette var imidlertid ingen stjerne, fordi det pludselig efter ca. et kvarters observation stak nordvest over. Idet objektet satte i gang, var det ligesom, der blev rettet en lysstråle fra objektet mod jorden.

Rund regnet en time senere, nemlig kl. 2132 er den gal et andet sted på Lolland, — Maribo. Observatør er hr. Eigil Hansen fra Holleby. Han beretter, at han gik udendørs, og da han tilfældigvis så op på himlen, opdagede han i zenith 2 rødgule, lysende objekter glide lydløst over himmelbuen, idet de fløj helt parallelt. Deres hastighed var konstant, ligeledes deres lys. Objekterne forsvandt efter 5 sekunders forløb bag hustage.

Dagens sidste rapport er fra Bagsværd ved København. Fru H. Jacobsen var sent på aftenen gået udendørs. Hun får øje på en meget stærkt lysende stjerne, der efter et øjebliks observation pludselig sætter sig i gang, d.v.s. den begynder langsomt at glide af sted. Dernæst standsede den igen for senere at sætte sig i gang igen. Dette gentog sig et par gange. Observationstidspunktet var 23,30. Det forekom fruen, at der var ligesom en lille top eller kuppel oven på objektet. Da observationen varede 10 minutter, lykkedes det at få tilkaldt 3 vidner, som sammen med fru Jacobsen så objektet forsvinde i horisonten i øst.

Hr. Holbech ser den 13. april et hvidgult objekt med en rødlig hale. Klokken var 22,20 og observationsstedet var Viborg. Objektet, der i udstrakt arm var på størrelse med et nipsenåle-hoved, kom til syne på den vestlige himmel, under skyerne. Objektet bevægede sig ret langsomt i en blød nedadgående bevægelse mod syd. Det forsvandt efter få sekunders observation bag huse. Objektets hale var dobbelt så stor som objektet.

Nogle timer senere, d. v. s. den 14. april kl. 01,00 ser hr. E. L. Andersen fra Aalborg 2 orange objekter. Hr. Andersen holdt udkig et stykke tid, inden han gik til ro, og under denne „vagt“ så han pludselig de to objekter med stor fart (7 grader pr. sekund) komme duvende vandret over himlen for i vest-nordvest at slutte af med et skarpt drej mod Månen. Objekterne var to-ørestore, og de blev også set af observatørens kone.

Og så en enkelt svensk rapport. Hr. Sven Andersson fra Linköping står den 16. april kl. 23,10 i sin lejlighed og blinker med en lommelampe, da han får øje på et objekt, af udseende som en stor stjerne, men som bevægede sig på en for en stjerne ganske usædvanlig måde, idet den gik stjelt op på himlen, foretog et sving om Månen, hvorefter det gik stjelt nedad igen. Observatøren iagttog også objektet gennem kikkert (12x50) og herigennem sås det som et blåligtlysende objekt med et bånd omkring midten.

Den 23. april kl. 23,28 stod hr. Erik Thorsen i et sydvendt vindue i sin lejlighed i Kirkegade i Randers. Han får da øje på 6 hvide objekter i for-

mation. De sås mod sydvest og forsvandt mod sydøst. Kursen var vest-øst. Formen på objekterne var meget lig en boomerangs. Farten var meget stor, og observatøren iagttog kun objekterne i få sekunder. De var helt lydløse. Observatøren anslår selv objekternes størrelse til 5—6 meter og afstanden fra ham til 500—1000 meter.

En ung mand, hr. Svend Hansen, København S. er observatør til følgende observation. Den 1. maj stod hr. Hansen og arbejdede på en nybygning i Tårnby, Amager (nær Københavns lufthavn). Observatøren iagttog et Caravelle-jetfly, der startede fra lufthavnen. Da det var ca. 500 meter fra observatøren, opdagede denne en lille genstand 10—20 meter fra flyet med kurs mod dette. Da den var umiddelbart foran flyet, steg den lodret op 20—30 meter, for derefter at fortsætte med samme kurs. Samtidig dermed fik observatøren øje på endnu en genstand, der fløj med samme kurs som det første objekt. Objekterne forsvandt sammen ud af syne. Tidspunktet for observationen var 1428—1429. — Vi har undersøgt sagen. Der er ikke startet noget Caravellejetfly efter klokken 14,02, men derimod er der startet en del andre fly omkring observationstidspunktet. Kl. 14,22 startede en SAS-Metropolitan mod Stockholm og kl. 14,25 startede en Transair DC-3 mod Malmø. Disse to starter kommer nærmest observationstidspunktet. Man må da formode, at observatøren ikke har haft særlig stor kendskab til flytyperne, idet han har forvekslet et jetfly med et propelfly.

Erling Jensen.

De flyvende tallerkener synes at have opnået *vægtløshed,* noget, der er så højt hævet over vort kendskab til fysik og aerodynamik, at dette alene er nok til at fastslå deres oprindelse som værende uden for vor klode.

Denne tilsyneladende vægtløshed sætter dem i stand til at bevæge sig fra stilstand til hastigheder på 8000 km i timen og mere uden accelerationstid.

Man har iagttaget, både med det blotte øje og på radar, at de ved hastigheder på 7—800 km i timen og mere *har foretaget vinkelrette drej.*

Atomforskernes røde rubin

Langt tilbage i tiden har begrebet „dødsstråler" eksisteret. Archimedes brugte for godt 2000 år siden en slags lignende stråler, idet han ved hjælp af store hulspejle stak fjendens flåde i brand.

Den amerikanske flyvergeneral Curtis Lemay bekræfter, at man både i Rusland og USA eksperimenterer med „dødsstråler". Man arbejder med tre forskellige typer af stråler:

1. Koncentrerede lysstråler.
2. Stærke radarstråler.
3. Jonstråler.

Alle tre former vil bevæge sig med lysets hastighed 300.000 km i sekundet.

Man har foretaget vellykkede forsøg med meget stærke radarstråler, men foreløbig er spredningen for stor. I praksis kender man dog i mindre grad virkningerne af sådanne stråler. På den store radarstation ved Thule i Nordgrønland har man udenom stationen måttet afspære et område, idet man frygter, at mennesker og dyr kan blive dræbt eller stærkt forbrændt ved varmen fra den kraftige radarstråling.

Jonstråler er udsendelse af meget energirige stråler af joner (elektrisk ladede atomkerner). Rammes noget af disse stråler fordamper det. Det lyder let, men er i virkeligheden meget vanskeligt, da det kræver en kontrolleret atomspaltningsproces, som i en reaktor, hvis man skal opnå tilstrækkelige energimængder.

Der er dog også andre stater, end de to gigantmagter, som arbejder med disse problemer. I Gøteborg har Olof Rydbecks institut konstrueret en atomlampe, i hvilken en specialslebet Rubinkrystal kan oplades fra et opladningsrør. Den røde rubin er placeret mellem en magnets poler, som skal fastholde energiopladningen. Denne atomlampe udsender et så kraftigt blink, at hvis lampen rettes mod Månen, kan den oplyse et område af måneoverfladen.

Som for alle andre videnskabelige fremskridt gælder det, at disse kraftige stråler kan bruges både konstruktivt og destruktivt. Når man i dag ofrer så mange penge på disse eksperimenter, skyldes det i første række ønsket om at finde et våben til tilintetgørelse af raketter. Vi må dog ikke glemme, at

man her også har et nyt middel som drivkraft i kommende tiders rumskibe.

PS.: Husk, kaptajn Mantells maskine fløj ind i et meget kraftigt energifelt, der totalt ødelagde hans maskine. Var det et felt af jonstråler?)

F.P.

Et interview

I et interview med bibliotekaren hr. *Damen Sterk* fra observatoriet i Utrecht finder vi nogen støtte for teorien om UFOernes eksistens.

Sp.: „Er De bekendt med fænomenet, de såkaldte UFOer?"

Damen Sterk: „Det er jeg. Videnskabsmænd har gennem de sidste år observeret et antal faste legemer, der bevægede sig gennem luften med en uforklarlig hastighed".

Sp.: „Var det flyvemaskiner eller himmellegemer?"

Damen Sterk: „Nej, afgjort ikke, man kunne ikke forklare oprindelsen af omkring 30 pct. af disse legemer".

Sp.: „Er det muligt, det kan være rumfartøjer med væsener fra andre planeter?"

Damen Sterk: „Det kan ikke udelukkes. Faktisk findes der mange planeter, hvor liv kan tænkes, og oven i købet liv i højere udvikling, end det findes på Jorden".

Sp.: „Det er altså muligt, at vor jord bliver besøgt af rumskibe fra andre planeter?"

Damen Sterk: „Dette er ikke umuligt".

Sp.: „Må vi konkludere af Deres udtalelser, at de uforklarlige faste legemer, som De omtalte, er UFOer eller med andre ord „flyvende tallerkener?"

Damen Sterk: (efter nogen tøven) „Den eneste konklusion må blive et spørgsmålstegn".

Dette interview blev fremsendt til dr. C. de Jager observatoriet direktør, og han svarede: „Vor bibliotekars mening står udelukkende for hans egen regning".

Det bedste i verden er at leve. Masser af mennesker eksisterer kun.

Med venlig tilladelse fra

GeorgeAdamski – LucyMc.Ginnis

bringes

Cosmic Science

Spørgsmål og svar

Fortsat.

Spørgsmål nr. 79: *En præst siger, at jeg ikke er frelst, fordi jeg ikke tilhører hans kirke. Vil du forklare, hvad det vil sige at blive frelst?*

Svar: Dette spørgsmål minder mig om en oplevelse, jeg havde engang. En præst kom hele vejen op til bjergene for at fortælle mig, at han ville bede for, at jeg måtte blive frelst. Jeg lyttede andægtigt til alt det, han havde at sige og spurgte så: „Hvordan kan De frelse noget, som aldrig har været fortabt?"

Hans første reaktion var, at jeg spottede ham, og hans ansigtstræk udtrykte klart hans mishag. Jeg ventede roligt til han havde genvundet fatningen og spurgte så: „Prædiker De om søndagen?" „Ja, det gør jeg", svarede han. „Og fortæller De, at Gud er alt og i alt? At uden for Gud er der intet?"

„Det er rigtigt", indrømmede han.

Jeg fortsatte: „Da De tænkte på mig som værende fortabt, var jeg nødt til at være et eller andet for at være det? Er det ikke rigtigt?"

Selvfølgelig nikkede han ivrigt.

„Hvis jeg da er et eller andet — og der intet er uden for Gud — fortæl mig så — hvor er jeg?"

Dette kunne han ikke svare på.

Vi er næsten alle kun små menneske. Kun i de sjældne øjeblikke, hvor vi kan lade være med først at tænke på os selv, er der muligheder for, at vi kan blive store mennesker for en kort stund!

Positive, negative og neutrale partikler

Forvirring og vrangforestillinger

Moderne videnskabsmænd taler med rivende tungefærdighed om positive, negative og neutrale partikler, men faktisk findes den slags slet ikke. Tidligere tiders videnskabsmænd såsom Faraday etc. begik aldrig sådanne fejltagelser og talte mere rigtigt om *højere og lavere spændinger.* Uden ønske om at forringe værdien af min afdøde landsmand Lord Rutherfords forskning, vil jeg sige, at en vis del af den forvirring og de vrangforestillinger, der er opstået i den forbindelse, er resultatet af hans eksperimenter og kendelser. Rutherford benyttede en kugle af radium på bunden af en cylinderformet blyskærm, og han fandt ud af, at når udstrålingen fra radium, gennem hullet i blyskærmen, kom under indflydelse af enten magnetiske eller elektrostatiske felter, blev den delt op i adskilte grupper af stråleretninger. Een gruppe var frastødende, een tiltrækkende og een affekteredes ikke af kraftfeltet. Han kaldte disse grupper for alfa-, beta- og gammastråler, og formodede, at den ene gruppe bestod af positivt ladede partikler, den anden af negative og den tredje, som ikke affekteredes af kraftfeltet, af neutrale eller ikkeladede partikler. Det var her, han begik sin store fejltagelse, af hvilken kædereaktionerne er blevet bragt videre og fastholdt i den videnskabelige tankegang endnu den dag i dag. Hvis han havde været klar over begrænsningen af det kraftfelt, han anvendte, ville denne vrangforestilling aldrig være opstået. Havde han anvendt et kraftfelt med den fornødne kritiske styrke, ville han have fundet, at også den gruppe, der tidligere ikke affekteredes, kunne have været påvirket. Med andre ord, disse stråler (gamastrålerne) var af så høj intensitet, energistade, spænding eller ladning, at de ikke affekteredes af hans forholdsvis svage kraftfelt.

Her er det, jeg vil betone, at der ikke findes positive, negative eller neutrale partikler.

Disse udtryk er rent vilkårlige, og gennem konstant brug har de, ubevidst, fæstnet sig i videnskabsmændenes tanker som saglige og endelige.

Vrangforestillingen er blevet nedskrevet og lært vore unge vordende videnskabsmænd i skolerne og på universiteterne. Hele vrangforestillingen er en ren konvention, og den mest behagelige, som netop hjælper vore professorer og lærere til at få deres vrøvl vedtaget.

Jeg har selv gjort mig skyldig i det samme falskneri, når jeg for at illustrere mine teorier, taler om elektroner" og „negative og positive ladninger". —

Faktisk findes der ikke noget som et endeligt elektron, proton eller noget som helst af det store antal af „-troner" som vore forskere „opdager" hver dag.

Ligesom Einstein har fastslået, at alt i universet er relativt, således må vi være klare over, at udstrålinger eller „partikler" er energivibrationer, som eksisterer i et uendeligt antal af planer og faser gennem Kosmos.

Når vore skoler for videnskabelig tankegang kan ophøre med generelt at tænke og tale i disse udtryk om højere og lavere energistader, da vil forvirringen og vrangforestillingen blive udryddet.

Følgende er mine begreber om, og forsøg på at give en nærmere definition af tyngdekraft: Newton fortalte os aldrig, *hvad* det var, han sagde kun, at det var *resultatet* af masse. Jo større masse, jo større tyngdekraft.

Definitionen på masse er kvantiteten af stof i et legeme, men den moderne videnskab fortæller os, at stof kun er en samling vibrationer eller udstrålinger. Derfor må konklusionen blive den, at tyngdekraft må være en udstråling eller vibrerende kraft, og at alle udstrålinger har deres første oprindelse i en elektrostatisk ladning. Deraf følger, at tyngdekraft må være en elektrostatisk kraft.

Et andet af mine begreber, der kan være af interesse for videnskaben og måske af nogen betydning er denne:

I sine forsøg på at opnå „det absolutte nulpunkt" i temperaturen af stofkvantiteter, har videnskaben nået frem til en brøkdel af en grad af denne temperatur. Nu får vi at vide, at temperaturens eksistens afhænger af energien af de vibrationer som skaber den kvantitet af stoffet. Når videnskabsmændene reducerer temperaturen af stofkvantummet til disse yderst lave grader, uddrager de således den skjulte energi eller vibration fra stoffet. *Nu er det, jeg vil hævde, at skulle de nogen sinde nå det absolutte nulpunkt, da vil selve stoffet forsvinde, eftersom al energi og alle vibrationer er uddraget, kan stoffet ikke mere eksistere.*

A. R. Holden.

I et brev til *Stiftelsen for Tyngdekraftforskning*, dateret 19. februar 1960, fremsætter Ray Holden følgende uortodokse synspunkter:

„Skønt Deres folk førhen har været tilbøjelige til at bestride min teori om, at tyngdekraftbølgerne skulle være „proptrækkerformede" eller spiralformede, vil jeg stadig påstå, at sådan forholder det sig. Måske følgende analogi kan hjælpe til med at dokumentere min opfattelse: Jeg læste for nylig i en avis, hvordan den amerikanske indflyver, Scott Crossfiels, ved at trække sit X 15 plan ud af et styrtdyk på 1400 miles i timen, var udsat for et pres på 6 G, som gav ham en følelse af 6 gange hans normale vægt. Det er mærkeligt, at videnskabsmændene, tiltrods for at de er fortrolig med disse fænomener, ikke, indtil nu, har været i stand til at forklare grunden til, at disse fysiske fornemmelser forekommer. De forklarer gladeligt, at det skyldes inertien, og nævner Newtons lov om bevægelse. De kan kun observere og fornuftigt forklare *resultatet* af den slags voldsomme ændringer i retningen af et legeme i bevægelse. *Men hvorfor tyngdekraften har denne affekt, kan de ikke forklare tilfredsstillende.*

Hvis vi tager en prop i den ene hånd og en proptrækker i den anden og tvinger proppen ned mod proptrækkeren og samtidig drejer denne, ser vi, at proptrækkeren vil ganske fint gennemtrænge proppen og komme igennem ved den anden side uden at ødelægge proppens sammensatte struktur. Nu forudsætter vi, at vi i stedet for fortsat at tvinge proppen ned mod proptrækkeren, pludseligt begyndte at trække den bort fra denne, da ville store stykker af proppens inderste del blive revet ud. Hvis vi nu forestiller os, at et objekt, for eks. en pilots legeme, når det befinder sig i et styrtdyk, bliver gennemtrængt af utallige „proptrækkere" (tyngdekraftbølger) og hvis vi så ved hjælp af en gigantisk hånd, forandrede retningen af hans bevægelse, så ville der ske det, at piloten ville føle, at hans indvendige dele var i færd med at blive drevet ud med voldsom kraft — dette fænomen er helt uafhængig af atmosfæriske forstyrrelser.

Jeg vil således hævde, at selv om min teori skulle være forkert, er det dog i det mindste den mest tilfredsstillende forklaring af fænomenet, der, så vidt jeg ved, indtil nu ikke har været forklaret, end ikke af verdens største videnskabsmænd, som kun synes at være i stand til at iagttage virkningen, men ikke klart forklare grunden.

Oversætter: *Lilli Christensen.*

Red.: Interessante tanker, som dog nok på en del punkter skal tages med forbehold. Det er korrekt, at man i atomteorien anvender en række begreber, som tillægges visse ganske bestemte egenskaber. Konfigurationen kan være særdeles vanskelig, lad mig nævne, at man både kan opfatte elektronen som en partikel og som en sky af negativ elektricitet. Misforståelserne ligger oftest i, at folk ikke er vant til at arbejde med begreber, men helst skal have noget konkret, noget materielt at holde sig til. Hvis vi fuldt ud accepterer Holden, så eksisterer der ikke noget fast stof, men kun svingninger, og dog slår man sig, når man løber panden mod muren.

F. P.

Brasilianske tanker

Ought to be translated

Når man studerer tallerken-problemet, er der to opfattelser af, hvordan man skal bære sig ad. Den ene gruppe undersøger udtalelser af de øjenvidner, der har været udsat for fredelige møder med medlemmer af tallerken-besætninger. Tilsyneladende tager disse vidner det for givet, at de rumrejsende er mere fremskredne med hensyn til teknik, intelligens og moralsk baggrund end vi jordboere, og deres besøg på Jorden, således som det berettes af disse kontaktvidner, har til formål at hjælpe os i vore nuværende verdensproblemer og vanskeligheder. Den rumrejsende ønsker, at vi skal prøve at bekæmpe vor selviskhed, vor falskhed og vor herskesyge i familielivet, blandt venner og eventuelt i vort forhold til andre nationer. Som det fortælles af disse kontaktvidner, ville vi let kunne overvinde den fastlåsen af problemerne, som præger verdenssituationen i dag, hvis vi kun vil følge de råd, der gives os af de rumrejsende.

Lad os derefter på den anden side analysere den anden gruppes udtalelser om denne ting. Denne gruppe bedømmer tilsyneladende tingene ud fra vor almindelige jordiske erkendelse og handlemåde, som kan være påvirket af et ønske om mere magt, der f. eks. kunne sætte os i stand til at påvirke vore

naboer med ren og skær styrke. Denne gruppe mennesker mener, at vi ikke skal tage noget endeligt standpunkt med hensyn til rumrejsende, så længe vi ikke har studeret nogen af dem nærmere og omhyggeligt, hvilket vil være det samme som at lade en bakterie fremture, som er ny og uudforsket for os.

Derfor foreslår disse mennesker at kigge på tallerkenerne med mægtige teleskoper og kameraer, som er omhyggeligt anbragt på ensomme sletter og i dale. Der er endog forslag fremme om at armere tallerken-fælder i form af falske tallerkener, som ville blive projektørbelyst ved nattetid, så de ville være i stand til at tiltrække tallerkenbesætningers nysgerrighed og måske forlede dem til en uforsigtig landing. Hvis dette skete, kunne nogle stærke fyre, som havde ligget skjult omkring den falske tallerken, lægge hånd på tallerken-besætningen, som derefter skulle underkastes et grundigt krydsforhør. Måske ville da det virkelige formål med deres rejser til Jorden, deres hjemsted i verdensrummet og hemmeligheden ved deres fartøjers fremdriftsmidler blive afsløret for os. Forklaringen på dette sidste ville give deres jordiske fangevogtere et godt ry med hensyn til militær styrke, og de ville på den måde være i stand til at vende det politiske styrkeforhold på vor klode.

Nu er alle disse tanker gjort af mennesker, som aldrig har mødt en rum-besætning, og som aldrig (officielt) har troet på pålideligheden af kontaktvidner som Adamski (On Board the Space Ships), Kraspedon (Contato com os Discos Voadores) og Freitas Guimaraes, som alle kaldes en bunke svindlere og psykopater. I hvert tilfælde forekommer det os at være en besynderlig fremgangsmåde, at netop de mennesker, som åbent hævder kontaktvidnernes upålidelighed, ivrigt samler oplysninger om disses færden — bag kulisserne.

Personligt tror vi på de føromtalte kontaktvidner, som vi kender personligt som pålidelige mennesker, og derfor taler vi om tallerkenbesætningernes fredelige hensigter.

Og dog har vi en dyb respekt for vore medmenneskers opfattelse, selv om den adskiller sig fra vor egen, eftersom vi ved, at vore forskellige opfattelser kan henføres til vor forskellige modtagelighed (en farveblind kan kun opfatte visse farver), forskellige slutninger (påvirket af intelligenskvotient og forskellige påvirkninger) og forskellige hensigter (en tyv vil ofte være bange for at blive angrebet). Det er sandt, at vi undertiden med visse vanskeligheder følger de rumrejsendes tankesæt, idet vort intellekt er jordbundet og til en vis grad begrænset. Vi har i intet tilfælde bemærket nogen fjendtlig hensigt fra tallerkenerne i Brasilien.

Hvad vi stadigvæk ikke forstår, er tavsheden hos tallerkeneksperter, som forklarer deres tavshed med, at man ikke skal snakke op om noget, som kunne afsløre en fjendtlig hensigt mod menneskeheden.

Dette argument gør intet indtryk på os. Det ville være det samme, som hvis et menneske holdt op med at bruge vand, drikke det og studere dets egenskaber, fordi en eller anden gik hen og druknede i en sø. Ligeledes ville det være mærkeligt, om lærere holdt op med at fortælle deres elever om tigre og slanger, fordi „de undertiden er farlige for mennesker".

Faren for menneskelige væsener i forbindelse med rumfartøjer synes os at være begrænset til militære luftstyrker, som bliver indviklet i en „varm forfølgelse" (Steinbruck) eller til andre mennesker, som prøver at genere rumbesøgende (som f. eks. i Venezuela).

— — —

Hvis De engang i fremtiden skulle møde et rumfartøj ved et rent og skært tilfælde, og hvis De synes, at en videregivelse af det, De har oplevet, vil være til nytte for menneskeheden, så skal De vide følgende i forvejen:

1) De skal ikke fortælle om Deres oplevelse til en person, som bagefter kan misbruge sin position i samfundet til at påvirke Dem til at give yderligere oplysninger om Deres oplevelse til offentligheden. En sådan person kunne endog (som det er sket før) tage de nødvendige skridt for at fratage Dem det håndgribelige bevis på en tallerkenkontakt som fotos eller lign. med den begrundelse, at De havde med en at gøre, der arbejdede med tallerkenproblemet. Husk aldrig at sætte Dem i forbindelse med en sådan person, selv om han vidt og bredt erklærer, at han „tror på eksistensen af flyvende tallerkener".

2) Undgå at anvende Deres oplevelse kommercielt, idet de bedste købere ofte er dem, der vil skabe mystik omkring tallerken-problemet, og de vil naturligvis samarbejde om ikke at offentliggøre De-

res erfaringer eller fotografierne, som De måske havde held til at tage af tallerkenen, eftersom de prøver at skjule sandheden om tallerkenerne for offentligheden.

3) Giv ikke enkeltinterviews til forskellige reportere på forskellige tidspunkter. Forskellige motiver hos reporterne kan give forskellige referater af, hvad De fortæller, selv om de hver gang har afgivet nøjagtigt den samme beretning om begivenheden. De, der modarbejder en klarlæggelse af tallerken-problemet, kan bringe Dem i miskredit med den begrundelse, at De „gav en ny forklaring hver dag", og De kan da blive brændmærket som „fantast" eller „svindler".

For at hindre disse ulyksalige tolkninger, ville det måske være en god ide at give reporterne en skriftlig redegørelse. En anden løsning ville det være, efter en tallerken-kontakt at gå hjem, tænke roligt over tingene, skrive hele begivenheden ned i hemmelighed, så det hele kan offentliggøres i bogform.

Selv om De har de reneste hensigter, må De være forberedt på snavsede angreb på Deres person og Deres privatliv af mennesker, der har en moralsk baggrund, som ikke ville kunne modstå den mest overfladiske prøve.

Men alle disse ubehagelige udsigter bør ikke fratage Dem lysten til at offentliggøre, hvad De har oplevet, idet høje mål for menneskehedens udvikling står på spil, hvorfor en smule modgang ikke skulle afholde Dem fra den lige vej fremad.

Red.: Såvidt Brasilien. Der er intet nyt under Solen. Problemstillingen er ens, her som i Sydamerika. Dette betyder dog intet, man skal blot erkende, at sådan er det og handle derefter.

F.P.

Findes der virkelig endnu nogen, som for alvor alvor tror, at flyvende tallerkener er bygget her på Jorden? Det er måske bare en idiotisk tanke, men kan man fuldstændig eliminere denne teori?

Fra rapporter modtaget i den allersidste tid synes der at være en mulighed for, at vore egne tallerkener inden ret længe vil være i luften. Der er folk, der endog går så vidt som til at sige, at vi allerede har haft dem i nogen tid — og at disse maskiner har været fejlagtigt rapporteret som UFO-er.

UFO-forskere står overfor en vanskelig opgave, dersom de nu også skal til at undersøge, om det, de ser, er rum- eller jordmaskiner.

Det største argument mod teorien om jordiske tallerkener er de imponerende optegnelser om observationer, der stammer fra meget langt tilbage — i nogle tilfælde fra flere århundreder — ja, årtusinder siden.

De ovennævnte mennesker med teorier om jordiske tallerkener vil få svært ved at bortforklare sådanne vidneudsagn, med mindre de vil akceptere den teori, at der altid har været jordiske flyvende tallerkener. Tanken er forbløffende. Er det muligt, at en kombination af disse to vidt forskellige ideer kunne indeholde sandheden? At de kommer fra både vor egen og andre verdener?

Dersom det er således, er den påstand, at rumrejser er noget nyt, fuldkommen absurd, og vore videnskabelige præstationer er da intet ved siden af vore forfædres.

(Fra ORBIT) /Florence Petersen

Liv på Jorden? En martiansk videnskabsmand ville betragte det som usandsynligt. Han ville antagelige sige: „Forholdene på den blå planet udelukker tilstedeværelsen af liv, således som vi kender det".

Professor Boris Kukarkin, som er vicepræsident ved det sovjetiske Videnskabernes Akademis astronomiske råd, antyder dette synspunkt.

Kukarkin siger: „Hvis primitivt liv blev oprettet på Mars for milliarder af år siden, må det have udviklet sig til former, som er fuldstændig forskellige fra dem på Jorden. Det må også være fuldstændig afhængig af de forhold, som ikke findes på nogen anden planet indenfor solsystemet, og hvis der udviklede sig intelligente væsener i løbet af den martianske udvikling, kunne sådanne væsener meget vel antage, at der ikke eksisterer liv på Jorden, siden det atmosfæriske tryk er meget større, end det er på Mars. Han kunne jo også pege på, at Jorden er alt for våd og alt for varm og har alt for megen ilt. Liv, således som martianerne kender det, ville ikke kunne tåle sådanne udsving. Ydermere er der spørgsmålet om det ultraviolette lys fra Solen. Et ozonlag i Jordens ydre atmosfære hindrer hovedparten af denne stråling i at nå overfladen. Der eksisterer ikke noget filter på Mars, som kan sammenlignes hermed, og en verden uden ultraviolet lys kunne forekomme en marsboer som mørk og fuldstændig uegnet til liv — således som marsboerne kender det."

„Interplanetary, november 1961
Moskva, 15. januar 1961